

Gazdag István: Egy a szükséges dolog

igehirdetése, mely elhangzott 2006-ban Szegeden

Müller György: Tanács fiatal keresztyéneknek c. könyvében a “**A Szentírás olvasása**” c. fejezetben ezt írja: “Négy évvel azután, hogy az Urat megismertem, egy idősebb és tapasztaltabb testvér segítségével olyan útra tértem, amelyen gyorsabban növekedtem ismeretben és kegyelemben, következésképpen **jobban tudtam dicsőíteni az Urat**; hasznosabban jártam, mint azelőtt. A nagy hiba, amelyet kezdetben elkövettem, az volt, hogy **elhanyagoltam az Igét, és ennek következtében sokat veszítettem**. Ezért elhatároztam, hogy Krisztusban fiatalabb testvéreimnek hangsúlyozni fogom az **igeolvasás** fontosságát.” Már 4 éve volt keresztyény, amikor megtanulta azt, hogy mennyire fontos az Igével foglalkozni, és azt olvasni. Hogy hogy kell olvasni, arról egy pár dolgot itt mondok. Nem mindegy, hogy hogy olvassa az ember. Szóval ez nagyon fontos, és az Úr Jézus ugyanezt tanítja, hogy **hallgatni az Ő szavára az a legfőbb és legfontosabb dolog**. Minden más, akármit csinálunk, az ha nem innen indul el, akkor semmi értelme az egésznek. Müller Györgynek, aki írta azt a könyvet, az életrajzát, az volt nála, és mesélt neki dolgokat, hogy ez meg ez így van, és egyszer csak **Müller György** megszólalt, és azt mondta: “Drága testvérem, amit mondasz az nagyon jól hangzik és nagyon szép, csak egy baj van vele, **nem az Ige szerint van**.” Isten mindent az Ő Igéje szerint cselekszik. Azt már látjuk a Biblia elején, Ő szólt, és az meglett. Ez egy nagyon fontos dolog, hogy ezt megértsük, Isten mindent az Ő Igéje szerint, és az Ő Igéje által tesz. Hiszen meg van írva, hogy **Jézus a testté lett Ige**. Meg van írva több helyen, hogy Ő általa teremtette a világot, Ő általa tartja össze a világot. Ha Isten visszavonja az Ő szavát, az Ő Igéjét, akkor minden azonnal megsemmisül. Ennyi az egész. Ezért nagyon fontos az, hogy **bevegyük az Igét**, és úgy vegyük be, ahogy kell. Most én elkezdem olvasni a **Lukács evangéliumának** 10. részéből a 38. verstől a végéig. Ez a sokak által már ismert **Mária és Márta történet**. És ami a Lukács evangéliumánál nekem mindig nagyon fontos az, hogy ő egy orvos volt, aki egy nagyon nagyon pontos munkát végzett, és nagyon utánajárt a dolgoknak. Ezt talán még magától is tudjuk olvasni, egészen az elején ezzel kezdi az evangéliumot: “Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, amelyek minálunk beteljesedtek. Amint nekünk előnkbe adták, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az Igének: Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindezeknek **szorgalmasan végére jártam**, hogy azokról rendszerint írjak néked jó Theofilus.” (Lk 1:1-3) Itt tesz bizonyosságot, hogy nemcsak könnyedén leírt valamit, hanem egy nagyon szorgalmas munkát végzett. “Szorgalmasan végére jártam mindezeknek, hogy azokról **rend szerint** írjak néked.” Ez tipikus egy orvos munkájánál. Nagyon

megvizsgálja a dolgokat, hogyha jó orvos, és nem felületesen, és azt rend szerint, **rendszerelve le is írja**. És ami itt fontos, hogy azt megmondja, hogy kihez szól. Azt mondja: **jó Theofilus**. Ennek a névnek van egy jelentése. Nem tudom, hogy ismeritek-e? **Szerető, aki Isten dolgaival foglalkozik, Isten dolgait tanulmányozza**. Olyanoknak ír, akik arról érdeklődnek, hogy mi van Istentől. Ezt a Biblia jelzi evvel a névvel. És ezt látjuk több helyen, hogy bár az embereket egyszerűen valamilyen névvel nevezik. Sokszor nagyon komoly mondanivalója van a névnek. Nem véletlen. Csak ezt nem szabad mindig használni, mert pl. Júdásból van kétféle. De azért figyelni kell az ilyen dolgokra is, mert néha itt megtudjuk azt is, hogy kihez is szól. Volt ott egy ilyen valaki, akinek tényleg így írt, ennek van egy jelentősége számunkra is. Ha mi Isten dolgaival akarunk foglalkozni, akkor az nekünk szól. Ha mi **Istent szerető**k vagyunk, és Isten dolgait akarjuk megtudni és tanulmányozni, akkor itt van egy rendszeres irat, amiből sok mindent megtudunk, ami fontos. Most nézzük **Márta és Mária történetét!** “Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy Ő beméne egy faluba; egy Márta nevű asszony pedig befogadá Őt házába. És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az Ő beszédét. Márta pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem! Felelvén pedig, monda néki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy, és sokra igyekszel: **De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtöle.**” (Lk 10:38-42) Most itt van két testvérnő. Mind a ketten szeretik az Úr Jézust. Befogadják a házukba, mégis látjuk azt, hogy a kettő közt van mégis egy óriási különbség. Mária olyat tesz, ami az embereknek általában nem tetszik. Ő egyszerűen leült Jézus lábainál, és hallgatta a beszédét. Márta meg nagyon foglalatoskodott, és akart az Úrnak szolgálni. Ez viszont az emberek szemében mindig nagy dolog. Ez tetszik az embernek. Szolgálat, minden, csináljuk ezt, csináljuk azt, ez mind az Úrért van. Mikor meglátunk egy ilyet, mint Mária, aki egyszerűen csak leül az Úr lábánál, és hallgatja az Úr beszédét, ez fölingerli a hívőket is, meg hát a hitetleneket méginkább. Te nem csinálsz semmit. Ugye? Én meg itt gürcölök, meg dolgozok, meg minden, te meg nem csinálsz semmit. Ez borzasztóan bosszantja az embert, mert az ember mindig akar valamit csinálni. Mindig annak az eredményét akarja látni. **De nem akarja megengedni Istennek azt, hogy Ő munkálkodjon**. És ha valaki ezt megteszi, mint Mária, akkor az egy tüske a szemünkben. Ezt megéltem úgy, hogy mikor az első gyülekezetemben voltam, ahova tartoztam, volt egy **idősebb asszony**, s mikor elmentem a gyülekezettől, akkor egy néhány év múlva találkoztam vele, azt mesélte el, hogy tudod mit, engem annyira bosszantottál akárhányszor összejöttünk, mert mikor mi leültünk az asztalnál, vagy kávéztunk, beszélgettünk mindent, te meg vetted a Bibliád, és beültél valami sarokba, és azt

olvastad. Mindig azt gondoltam, hogy mit gondol ez magáról, hogy kicsoda ő. Mindannyian itt vagyunk, mindannyian együtt, és beszélgetünk, ő meg félrevonul a sarokba, és ott olvassa a Bibliát. Nevetve hallgattam, és vártam, hogy mi lesz ebből. Azt mondta: “Tudod mit, úgy szeretném, ha én is ezt tettem volna.” Rájött, hogy **abból sokkal nagyobb áldás, és sokkal nagyobb dolog fakad**, mint minden másból, de annak idején annyira bosszantotta. Mit gondol ez magáról, hogy egyszerűen csak félre megy, és **állandóan csak a Bibliát olvassa**, pedig itt vagyunk a testvérek együtt mind, és ő egyszerűen így kiválik. Ugyanígy látjuk így ezt Mártánál is. Ő is bosszankodik, és hova vezet ez. **Elkezdi az Urat okolni** a dologért. Az Úr miért engedi ezt meg? Uram nincs-e arra gondod? Elkezdi kritizálni az Úr Jézust. Nincs neked erre gondod? Nem tetszik neki, amit Mária tesz, s akkor elkezd mindjárt Isten Fiát kérdőre vonni. **Mit csinálsz te itt?** De még tovább is megy. Elmondja neki, hogy az én testvérem magamra hagyott. Nézd meg, egyedül kell itt gürcölnöm, hogy szolgáljak. Neked szolgálok, és egyedül vagyok. Senki nem segít. Nincs-e erre gondod? Miért nem csinálsz, miért nem mondasz neki valamit? Keljen már föl onnan, és segítsen! Akkor még **tanácsot is ad az Úrnak**. Megmondja Jézusnak, hogy mit kéne mondania. Mondjad azért neki, hogy segítsen nékem! És **ilyen az ember**. Ami neki nem tetszik neki, akkor Istent vonja kérdőre. Még tanácsot is ad neki. Isten, csináld már ezt, meg csináld már azt! Mondjál már valamit! Mit mond az Úr erre: “Márta, Márta szorgalmas vagy.” Az Úr látja ezt. Szorgalmas vagy, és sokra igyekszel. De a szükséges dolog az csak egy: **“és Mária a jobb részt választotta.”** És ami nagyon fontos itt, **“amely nem vétetik el tőle.”** Amit én teszek, amiben én szorgalmaskodok, az mind elveszhet. De az, **amit az Úr tesz énbennem az Ő Igéje által, az soha el nem veszik, az mindörökre megmarad**. Ezért annyira fontos az Ige. Mert Isten mindent az Igéje szerint és Igéje által tesz. Prófétáknál meg is van írva, hogy Isten semmit nem cselekszik, hanem először **kinyilatkoztatja a prófétáinak**. Először azt teszi, hogy hirdeti az Ő Igéjét, és utána megcselekszi. Ez itt egy nagyon nagyon fontos dolog mindannyiunk részére, nemcsak kezdetben fontos, hanem állandóan, hogy **leüljünk Jézus lábánál**, és egyszerűen hallgassuk Őt. Ne próbáljunk neki szolgálni, ne próbáljunk neki tetszeni, hanem egyszerűen csak leülni a lábainál, és hallgatni.

Most itt fontos az, hogy **hogyan is hallgatjuk ezt az Igét**. Jakab apostolnál olvasunk egy részt, ami ezzel itt egyezik, és itt bemutatja azt nekünk, **hogyan is kell hallgatnunk az Igét**. Jakab leveléből az 1. rész 19. versétől. **“Azért, szeretett atyámfiaim, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.** Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, **szelídséggel** fogadjátok a beoltott Igét, amely megtarthatja a ti lelkeiteket. Az Igének pedig **megtartói** legyetek és ne csak hallgatói megcsalván magatokat.

Mert, ha valaki hallgatója az Igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát, és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad amellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében. Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: **meglátogatni az árvákat és az özvegyeket** az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jak 1:19-27) Itt Jakab apostol mond egy pár dolgot, amire nagyon oda kell figyelnünk. Először is azt mondja, hogy legyünk **gyorsak a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra**. Ha leülünk Jézus lábainál, és mi kezdünk el beszélni, vagy valamiért föl vagyunk gerjedve, az mindig akadályozza az Ige hatását. Az ellenáll Isten Igéjének. Meg kell értenünk, hogy az ember haragja Isten igazságát nem munkálja. Abból semmi jó nem származik, ezért, ha tényleg le akarunk ülni Jézus lábánál, és hallgatni Őt, akkor a 21. vers nagyon fontos: **“Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott Igét.”** Következménye, hogy az megtartja a lelkünket. **Szelídséggel fogadjátok a beoltott Igét.** Hogy ez mit jelent, erre engem az Úr a tengeren tanított. A 37. zsoltár 7. versében ez áll: **“Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt; ne bosszankodjál arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ.”** Itt is mondja a 8.-ban **“Szünj meg a haragtól, hagyd el a heveskedésedet, ne bosszankodjál, csak rosszra vinne!”** Ugyanezt mondja Jakab apostol is. A haragtól meg kell szünni. Ez mindig ellenáll Isten Igéjének, és még itt van egy pár más dolog is ugyanúgy, mint Jakabnál is, hogy mi mindentől kell megszünni. Nekem itt most az a legfontosabb, hogy azt mondja a 7. versben: **“Csillapodjál le az Úrban és várjad Őt;”** A másik fordítás azt mondja, hogy **“Légy csendben!”** Ez a **csillapodjál le** nekem azért személyesebb, mert ezáltal engem az Úr tanított valamire a tengeren, ahol megéltem azt, hogy a hullámok néha 13 m magasak voltak, és akkor a víz annyira csap, ver, hogy abba egy hatalmas sziklát is bele lehet dobni, és a víz felületén semmit nem változtat. A hatalmas hullámok egyszerűen elnyelik. De más mikor a víz lecsillapodik, vagy elcsendesedik! Volt olyan nap a tengeren, hogy a víz meg se mozdult. Csak a hajónak a hullámai verték fel ezt a csendet, vagy változtatták meg a víz felszínét. Ha a víz ennyire lecsendesedik, ha ennyire nyugodt, akkor elég egy egész kis kavicsot is beledobni, akkor az már húzza a köröket. **Így van ez Isten Igéjével is.** Ha mi lecsillapodunk, elcsendesedünk, akkor **minden Igéje hat az életünkben.** Akkor az húzza a köröket. Ha viszont belsőleg fel vagyunk kavarva haraggal, tisztátalanságokkal, akármi legyen, akkor az hiába, hogy leülünk, és hallgatjuk a beszédét. Ha nem vagyunk lecsillapodva, akkor az semmit nem végez el. Mert

akkor nem tudjuk befogadni az Igét, úgy ahogy Jakab mondja, hogy szelídséggel. Ez ugyanaz, mint itt a lecsillapodás. A **szelídség** az azt jelenti, hogy semmi ellenállás nincs. **Nincs veszekedés**, itt nincs kavargás, itt nem csapnak föl a hullámok az édig, hanem itt csönd van. Akkor **csak az Úr beszél**. Az Úr Igéje az olyan, hogy az mindig valami különlegeset visz végbe bennünk, vagy az életünkben vagy rajtunk keresztül. Ő mindig megteremti azokat a dolgokat bennünk, amik neki tetszenek. És ha mi Őt szeretjük, akkor nekünk is tetsző lesz a dolog. **Tehát hat az Ige**. Mert a Zsidókhöz írt levélben meg is van írva, hogy **“Isten Igéje élő és ható,”** (Zsid 4:12a). Csak az a baj, ha nem csillapodunk le, nem tesszük le mindazt, ami ezt akadályozza, akkor az nem tesz semmi jót nekünk. Akkor rombol. Akkor **Isten szétzúzza mindazt, ami neki nem tetszik**. Azt is az Igéje által teszi. Abból nekünk nincs jó dolgunk. Mert aztán **az fájni is tud nagyon**. Tehát választanunk kell. Vagy követjük Mária példáját, vagy Márta példáját. Mind a kettő hívő. Mind a kettő szereti az Urat. **De mégis van különbség**. És ez egy döntés, amit nekünk naponta meg kell hogy hozzunk. **Melyik irányba megyek?** Mi a fontos, amit én teszek az Úrért, vagy amit az Úr tesz értem. Amit én teszek, az nagyon gyorsan el tud veszni. **Amit az Úr tesz, az soha el nem veszik**. Ezért mondja Jézus Mártának, hogy **Mária a jobb részt választotta, amely el nem vétetik tőle**. Amit Isten teremt bennünk, amit Isten visz bennünk véghez, azt senki nem tudja tőlünk elvenni. Annak maradandó értéke van. És azt hiszem, hogy tulajdonképpen ezt keressük, és ezt szeretnénk az életünkben látni. És **ez hozza az ébredést**. Ez hozza azt, hogy az emberek kezdenek figyelni a dolgokra, és kezdik megélni, ha másképp nem, akkor rajtunk keresztül, hogy **Isten létezik, élő, és az Ő Igéje Igazság**. Erre más út nincs. Nem elég az, hogy én bemegyek egy gyülekezetbe, és ott éneklek, meg tapsolok, meghallgatom a prédikációt, és meg elmondok egy imát, és aztán rohanok haza, ez semmire se elég. Ez egy **külsőség**. Ezért van az, hogy néha bejön a gyülekezetbe egy olyan ember, aki egyáltalán nem tud semmiről, nagyobb áldással megy haza, mint az összes hívő együtt. Ő még nincs benne ebben a szokásban, nincs benne ebbe, hogy ez hozzá tartozik. Hanem ő bejön, és egyszerűen együgyűen hallgatja az Úr szavát, és az véghezviszi benne a csodát. Emlékszem, hogy egy romániai zsidó keresztény mesélte, hogy a gyülekezetében **egy olyan asszony gyógyult meg hirtelen**, akiről ő maga is mint pásztor azt gondolta, hogy miért éppen ezzel tette meg Isten. Mindenki más jobban megérdemelte volna. Isten nem ilyen alapon dolgozik. Az Ő igazsága egészen más. **Ő nem a mi érdemünk szerint adja a dolgait, hanem az Ő kegyelme szerint**. Úgy látszik, hogy ez az asszony annak ellenére, hogy nem élt olyan életet, mint a többi keresztény, de a szíve elcsendesedett, lecsillapodott, és hallgatta az Úr szavát. Csodát vitt végbe **nemcsak a szellemi életében, hanem még a testét is meggyógyította**. Úgyhogy még a pásztor is azon csodálkozott, hogy miért pont ezzel tette Isten. És ez nem egyszer történik meg, hogy ott van

sok hívő, és hallgatják a prédikációt, és semmi hasznuk nincs belőle, és bejön valaki. Ezt **Achenben egyszer úgy éltem meg**, hogy beszéltem egy gyülekezetben. Sokan voltak ott. És bejött egy **teljesen részeg ember**, de annyira, hogy az azt se tudta, hogy hol van. Fél kábulatban volt, és csak ott ült. El is aludt, meg fölébredt, és a prédikáció közben egyszer csak **egy szempillantás alatt kijózanodott**. Nézett körül, hogy hol van ő egyáltalán. Nem értette a világot, hogy itt mi történik. És a hívők is ezt észrevették, és a végén mondták is, hát hogy az Úr hogyan munkálkodott általad. **Nem általam munkálkodott, hanem az Igéje által**. Ez az ember ugyan delíriumban volt, teljesen le volt részegedve, valahogyan eljutott az Ige a szívéig, és abban a pillanatban az Úr szabaddá tette. Később még sok hívővel együtt még az istentisztelet után vacsoráztunk, és ő ott ült köztünk, és figyeltem, hogy még néz mindenfelé olyan értetlenül, hogy mi történik vele egyáltalán. Hogy került ő ide egyáltalán, vagy mi történt? Úgy be volt rúgva, most teljesen józan. Úgy figyelt mindenre, minden érdekelt. Megérezte az Úr erejét, **megélte az Úr erejét**. Az Úr sokszor munkálkodik ilyeneken, akikről mi azt mondanánk, hogy nem is érdemli meg, de Istennél ilyen nincs. Tegnap beszéltem a sógornőmmel, és őt az zavarja nagyon, hogy a nagy gazemberek milyen sokáig élnek, és mások, akik tulajdonképpen jó emberek, sokszor meghalnak fiatalon, meg betegségekben, meg minden. Aztán megkérdeztem tőle: “Mondd csak! Ha a te fiad valami kriminalista lesz, részeges, vagy gyilkos is, akkor már őt nem szereted?” Akkor mondta ő is, hogy még a gyilkosokhoz is bemennek az anyjuk a börtönbe, és meglátogatják őket. Hát ilyen Isten is. Azt gondolod, hogy Ő nem törődik az Ő teremtményével? Nem a mi igazságunk szerint tesz Ő, hanem az Ő szeretete, és az Ő kegyelme szerint. Ő tudja nagyon jól, hogy mindannyian gyilkosok vagyunk, ha nem is gondolunk rá. Hiszen az Ige azt mondja, ha csak **valakit gyűlölünk**, akkor már gyilkosok vagyunk. Nekünk nem kell valakit késsel leszúrni, vagy fejbőlöni, ez elég. Isten előtt ez már gyilkosság. Szoktam kérdezni: Ki az, aki még senkit nem gyűlölt életében? Én nagyon kevés emberrel találkoztam, és még azt sem tudom, hogy igazat mondtak-e. Mindig történnek velünk olyan dolgok, amik arra ingerelnek, hogy valakit megutálunk, és meggyűlölünk. Nálam két emberrel kapcsolatban ez volt az Úr egyik első munkája, hogy ettől megtisztított. Ezt a gyűlöletet kivette a szívemből. Tudom azt, hogy szinte nincs ember, aki még soha nem gyűlölt senkit. Isten Igéje szerint, aki valakit gyűlöl, az már **embergyilkos**. Talán nem végzi el amit akar, mert fél vagy a büntetéstől, vagy talán a másik erősebb, vagy valamilyen úton-módon nem öli meg tetlegesen, de a szívében már meggyilkolta. És eszerint mér Isten minket. Tulajdonképpen eszerint mindannyiunknak a börtönben kéne ülni. És ott is vagyunk. Azt mondja az Írás: **Testünk börtönében vagyunk**. Innen várjuk még, mint hívők is a megváltást. Majd az Úr kihoz bennünket, mikor eljön az idő. Az Úr zárva tart bennünket, hogy ne tudjuk véghezvinni azt, amit a

szívünkben már régen elgondoltunk. Aztán ha valakik mégis megteszik, akkor ezekre azt mondjuk, hogy milyen gazemberek. Látjuk azt, hogy **az Úr mellett is ott volt a két gyilkos**, de az amelyik elcsendesedett, az amelyik hallgatta az Úr szavát, az megmenekült. Annak az Úr mégis azt mondta, hogy még ma **velem leszel a paradicsomban. Velem.** Ez a fontos, nem a paradicsom, nem az Éden kertje a fontos, hanem, hogy **velem leszel.** És ez nagy dolog. Az Igére különbözőképpen lehet figyelni. A múltkor beszéltem a **keresztről való beszédről**, ami a legfontosabb dolog az egész Bibliában, és ott látjuk azt, hogy az Úr Jézusra is különbözőképpen lehet figyelni, vagy nézni, és itt eldől, hogy mi történik az életünkkel. Ugyanúgy van az Igével. **Az Úr Jézus az Ige.** Főleg a kereszten hogy nézünk rá, ez egy nagyon döntő dolog. **Nézzük meg ezt az Igében!** Máté evangéliuma 27. részében az 54. versében a **százados**, aki nem zsidó, hanem egy római katona így beszélt: “A **százados** pedig és akik övele őrizték vala Jézust, látván a **földindulást**, és amik történtek vala, igen **megrémülének**, mondván: **Bizony, Istennek Fia vala ez!**” (Mt 27:54) Figyeljük meg mi van itt leírva! Ez egy nagyon fontos dolog. Azt mondja, hogy a százados és az emberei mire néztek. Látták a földindulást. Érdekes dolog, mert a **zsidóság** nagy részét még a **földindulás sem mozgatta meg.** Még akkor sem voltak hajlandók hinni, pedig **jeleket meg csodákat** akartak látni, és **itt a jel.** Mikor az Úr Jézus meghal, még földindulás is van. De még ha Isten megrázza a földet, az se tesz semmit, ha nem csillapodunk el a szívünkben. Ezek még mindig nem fogták fel. Nem értették meg, hogy **elsötétedett három órán keresztül az egész világ.** Mi kell ennél még nagyobb jel? **Ki halt így meg valaha?** De ez nem elég az embernek, ha nincs lecsillapodva a szívében. Hacsak okoskodik, és Istennél jobban tudja a dolgokat, s ellenáll. Az egész földrengés nem volt elég, hogy megértsék, hogy miről van itt szó. Hát mit kell még csinálni? **Mit tegyen még Isten, hogy fölrázza bennünket?** Még a földrengés se rázta fel őket. De a századost és az embereit fölrázta a **földrengés** és amik **történtek.** Ezek nagyon odafigyeltek arra, hogy **mi is történik itt a kereszt körül és a kereszten.** Ők mindent megfigyeltek. Mi lett az eredménye? Megvallották, “**Bizony, Istennek Fia vala ez!**” Az Úr Jézus szavai szerint ezt senki nem tudja nekünk **kinyilatkoztatni** az Atyán kívül. Mikor Péter is azt mondja: “**Te vagy a Krisztus az élő Istennek Fia!**” Azt mondja Jézus, ezt nem test és vér nyilatkoztatta ki neked. Ezt nem lehet megtanulni, ezt nem lehet megérteni emberi értelemmel, mert ez **egy isteni kinyilatkoztatás**, amit **csak az Atya tud** mindenkinek megadni. És ezeknek megadta, és ennek van egy oka. Ezek hagyták magukat fölrázni a földrengéstől. A sokaság nem hagyta magát. És ezek odafigyeltek arra, hogy mi történik, időt vettek erre, figyelték. És addig figyelték, és addig néztek Jézusra, míg egyszercsak jött a **kijelentés.** Jött az Atyától a kinyilatkoztatás: “**Ez az én Fiam.**” Hiába gondoljátok azt, hogy én megvertem Őt, mert megverte Isten, de miattunk. Nem az Ő bűnei miatt, hanem

a mi bűneink miatt verte meg. Ez a százados, meg az emberei ezt megértették. Miért? Mert figyeltek mindenre, ami ott történik. Voltak más emberek, akik másképp cselekedtek. Márk evangéliumának 15. részében a 29. és a 30. versekben azt olvassuk, hogy: “Az arra menők pedig **szidalmazták** vala Őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! aki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépíted; **Szabadíts meg magadat, és szállj le a keresztről!**” (Mk 15:29-30) A német és az angol fordítás itt erőteljesebb, az nem azt írja, hogy az arra menők, hanem **az arra elmenők**. Ez azt jelenti, hogy **ezek csak úgy elmentek mellette**. Csak úgy odanéztek, és már **gúnyolódtak**. Ez a **másik lehetőség**, ahogy a keresztre nézhetünk. Csak úgy elmegyünk mellette, odavetünk egy pillantást. Ha csak egy pillanatra nézzük meg, akkor **gúnyolódvá** válunk. Nézd meg mi történik vele! Na, te nagyokos, most mi van? Most miért nem cselekszel? **Miért nem jössz le a keresztről? Gúnyolódik az ember.** Szabadítsd meg magad! Szállj le a keresztről! Ezek azok, akik csak egy pillanatra odanéznek, így elmenőben. Sajnos ma is így van sok gyülekezetben is, hogy az emberek csak úgy **elmenőben** hallják az Úr Igéjét, **csak úgy elmenőben néznek oda Jézusra**. Ennek a vége mindig az, hogy **gúnyolódvá válunk**. Vagy ahogy itt mondja: **szidalmazták Őt**. És talán még észre sem vesszük. Talán a gondolatainkban nem ezt tesszük, de a cselekedeteinkben mégis ezt tesszük, hogy szidalmazzuk az Urat. **Hány keresztténnel találkozok én, akik ezt kérdezik: Miért engedi meg ezt az Úr?** Hiszen én az Ő gyereke vagyok. Meg én annyit imádkozom, meg ezt, meg azt, meg am azt. Szorgalmas vagy Márta, de csak egy a fő dolog. Egy dolog van, amire Isten tekint.

Ézsaiás próféta is bemutatja ezt a különbséget a 66. rész 1.-2. versében: “Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a **föld lábaimnak számolya**: minő ház az, amelyet nékem építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye? Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő mindezek: Így szól az Úr. **Hanem erre tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszédemet rettegi.**” Az ember mindig arra törekszik, hogy valami nagy templomot építsen, hogy ez most kőből van-e vagy csak képzeletben, mindegy, de föl akar építeni valami nagy dolgot, és ezzel próbál Istennek tetszeni. Az Úr meg azt mondja: Mit akarsz nekem csinálni? Nem arra van szükség. **Én arra tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki rettegi beszédemet.** Az ember mindentől fél, de amitől kellene attól nem. Rettegünk a balesetektől, rettegünk a betegségektől, rettegünk a családi problémáktól, rettegünk a haláltól. Mindentől retteg az ember, de amitől kellene attól nem retteg. **Isten Igéjétől kellene rettegnünk**, akkor jól menne a dolgunk. Mert akkor figyelnék rá. Amitől rettegünk, arra nagyon figyelünk. Nem így van? Rettegjük a betegséget, akkor mindent megteszünk, hogy elkerüljük azt. Megpróbálunk mindent megtenni, hogy a halálunkat valahogyan még időben távol tegyük magunktól. Akármit rettegünk, akkor mindig azt próbáljuk, hogy az csak ne történjen velem. Ugye,

arra gondot fordítunk. Egyszer egy olyan helyre mentem lakni Németországban, ahol elmentem aztán sétálni, megnézni a környéket, és mikor haza értem, azon csodálkoztam, hogy ez hogy lehet, hogy ez kis helység tulajdonképpen, s itt több patika van, mint élelmiszerbolt. Miből élnek itt az emberek? És ez mutatja azt, hogy mitől retteg az ember. **Ezeknek több gyógyszerre volt szükségük, mint élelmiszerre ezek szerint.** Ez volt az első dolog, ami föltűnt a helyen. És ezt sok helyen meg lehet látni. Több gyógyszertár volt ott, mint élelmiszerüzlet. Mert az ember retteg. Megpróbál kikerülni dolgokat, és mindent megtesz azért, hogy elkerülje. Tehát figyel a dolgokra. Energiát fordít rá. Időt, pénzt, mindent ráfordít. Hátha ezt tennék Isten Igéjével, akkor egészen másképp élnénk. Más lenne a kormány is, más lenne minden. **“Hanem erre tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszédemet rettegi.”** Aki megtört, abban már nincs ellenállás. Aki megtört Isten Igéjével szemben, az már szelíden tudja befogadni, ott már nincsen ellenállás. Aki **szegény**, az már csak kapni tud. Az nem tud adni, az nem tud templomot építeni. Nem tud házat építeni az Úrnak. Neki arra nincs lehetősége. Ő semmit nem tud tenni. Aki szegény, az nem tud szolgálni. Az csak várni tud arra, hogy ő kapjon valamit, és erre tekint az Úr. Aki szegény és megtörött lelkű, és aki rettegi az Ő beszédét. Tehát ezekre a dolgokra nagyon oda kell figyelnünk, és **ezt tanítani is kell másoknak is**, hogy mindenki megértse azt, hogy itt miről is van szó. Látjuk azt is, hogy **Müller György** is négy év hitélet után jött rá, hogy hoppá itt baj van, csinálom én is mindenféle dolgot, meg járok ide, meg oda, de **elhanyagoltam az Igét**, és ebből csak károm volt. Semmi haszon nem lett, csak kárt okozott. Gyöngé maradt, és nem tudott semmit tenni. Elkezdett az Igével foglalkozni, elkezdte az **Igét szelíden bevenni**, mi történt? Olyan erőt kapott, hogy még a mai napig is egy legenda. **10 000 árva gyereket nem mindenki nevel fel az élete során** anélkül, hogy egyáltalán lett volna valamije. Szegény volt, megtörött lelkű, és rettegte az Úr beszédét. Mesél olyat dolgokat, hogy ott van többszáz gyerek a reggeli asztalnál, és nincs mit adnia nekik. Mit csinált? Bement az irodájába, bezárta az ajtót, az **Úr előtt térdre esett, és addig imádkozott, míg egy teherautó megállt a ház előtt, és hozta az élelmiszert.** De az Úr csak ilyenekre néz. Aki szegény, megtörött lelkű, és aki rettegi az Ő beszédét. Nagyon sok példa van erre. Müller György csak egy, de elég nagy példa, mert ez nem egy kis munka volt, amit ő ott véghezvitt. Tehát jól meg kell érteni azt, amivel kezdtük itt Lukács evangéliumában, de egy a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ötle. Egy a szükséges dolog. **Mária leült Jézus lábainál, és hallgatta az Ő beszédét.** Látjuk azt, hogy ez mindig ellenségeskedést kelt. Ez az embereknek nem tetszik. Őnekik az tetszik, ha nagy templomokat építünk. Ha nagy gyülekezetek vannak, stb. Nagy dinom-dánom. Ez tetszik az embernek. De az, hogy leülünk, és hallgatjuk az Ő beszédét, ezt az ember nem akarja. Ehhez semmi közünk. Hagyjatok békén az Úr beszédével!

Sokan azt gondolják, ó hát én már keresztény vagyok, mit magyarázol te nekem. **Nekem akarod az Isten beszédét mondani?** Ez mind ellenállás. Meséltem már azt a történetet, hogy egy prédikátort meghívtak egy templomba beszélni, és kérte az Úrtól, hogy adjon neki mit mondani, és a prédikáció közben kidobták. És ott ült kinn a lépcsőn siránkozva mondta az Úrnak, hogy csak azt mondtam nekik, amit Te üzentél. Az Úr egy idő után megszólította: “Mit siránkozol te itt, te elmondtad a felét a prédikációnak, és aztán kidobtak. **Engem még soha nem engedtek be.**” Tehát külsőségek, minden ott van, csak az nincs, ami szükséges. Leülünk az Ő lábainál, és hallgassuk az Ő beszédét. Rettegjük az Úr beszédét! Ehhez le kell csendesedni. Időre van szükség. Nem lehet csak úgy elmenőben, ahogy a keresztnél, hogy csak úgy elmenőben odanézték, és máris szidták, és gúnyolódtak rajta. Belőlünk is ez lesz, ha ilyen úton nézünk az Úrra, vagy ilyen módon kezeljük az Igét. **Ettől a hívők sem menekülnek meg.** Találkoztam olyan hívőkkel, akik gúnyolódókká lettek. Nem is egyszer. Nem is olyan régen. Sokat járok autóstoppal, és Svájcban felvett egy ember, és annyit gúnyolódott. Megpróbáltam egy kicsit helyrerázní, de nem tudom, hogy mennyire sikerült. És ez mind annak az eredménye, hogy csak úgy elmenőben figyelünk a dolgokra, csak elmegyünk a kereszt mellett, mit akar ez? Kicsoda ez? De aki ott áll, mint a százados, és figyel, hogy mi történik, és **hagyja magát felrázni az Úr erejétől, az eljut arra, hogy meglátja azt, hogy Jézus az Isten Fia.** Ez a lényege mindennek. Amíg ezt nem tudjuk, és ez a kijelentésünk nincs meg, addig minden hiába.

**Mi az eredménye , mi a gyümölcse annak,
ha leülünk Jézus lábainál és hallgatjuk az Ő beszédét?**

Mivel eddig Márta és Mária példáját követtük, így meg is maradunk ennél, és megnézzük azt, hogy **e két asszony életében milyen különbséget látunk még.**

János evangéliumának 11. részében olvasunk e két asszony testvérének, **Lázárnak a halálból való föltámasztásáról.** Először is Lázár beteg. Jézus hall a dolgokról. És miután Lázár már a 4 napja a sírban fekszik. Jézus megérkezik Bethániába, és amint Márta meghallja azt, hogy az Úr Jézus jön, azonnal elébe megy. A 20. versben azt olvassuk: “Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment; Mária azonban otthon maradt.” Rögtön itt észreveszünk valami különbséget. Márta, amint hall az Úr Jézus jöveteléről, azonnal elébe rohan. Mária viszont otthon ült. Mária csendben várt az Úrra. Mikor Márta az úton Jézussal összetalálkozik ezt mondja neki, a 21. vers: **“Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”** Később Mária is odaér Jézushoz, a 32. versben olvasunk erről: “Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta Őt, **leborult a lába elé,** és így szólt: **Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.**” Tehát ugyanazokat a szavakat használja, ugyanaz a mondat hangzik el, szóról szóra, mint amit Márta is mondott az Úr Jézusnak, de figyeljük csak meg, hogy **hogyan reagál erre az Úr Jézus,** mert ez teljesen

különböző a két asszonynál. Mikor Márta azt mondja az Úr Jézusnak, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem, de hozzá teszi a 22. versben, hogy “De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.” Erre Jézus azt feleli a 23. versben: “**Feltámad a te testvéred.**” Márta erre: “Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.” Itt elkezdődik egy párbeszéd, és amint ez kibontakozik, ma úgy neveznénk, hogy elkezdődik egy teológiai vitatkozás, hiszen Márta azt mondja az Úrnak, hogy “Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.” És Jézus megpróbálja vele megértetni, hogy mit mond Márta, de most itt egészen más dologról van szó. a 25.-26. versben azt mondja neki az Úr: “**Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él;** És aki csak él, és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” És Márta még erre azt feleli, hogy “Igen Uram, én hiszem, hogy Te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jött.” De Márta itt egy olyan helyzetbe kerül, hogy ezt nem tudja elviselni. Úgyhogy amint ezeket a dolgokat elmondta, azonnal elmegy. És aztán hívja Máriát, a testvérét, és mikor Mária meghallja, hogy az Úr Jézus hívja őt, akkor azonnal felkel, és odamegy hozzá. Máriát még sok zsidó követi. A 31. versben “A zsidók azért, akik vele voltak a házban, és vigasztalták, látták, hogy Mária hirtelen felállt, és kiment. Utánamentek tehát, mert azt gondolták, hogy a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon.” És ezután olvassuk azt, hogy mikor Mária odaér Jézushoz, meglátja Őt, a lábaihoz esik, ugyanazokat a szavakat mondja, mint Márta, “Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” **Jézus Máriával nem úgy bánik, mint Mártával.** Máriával nem kezd egy teológiai eszmecserebe, hanem valami egészen más történik. A 33. és a 34. versben így olvassuk: “Jézus azért, amint látta, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, **elbúsult lelkében és igen megrendült.** És monda: ‘Hova helyeztéték őt?’ Mondának neki: ‘Uram, jer és lásd meg!’” És itt Jézus könnyekre fakadt. **Mennyire más ez a helyzet!** Mennyire másként tekint Jézus Máriára, mint Mártára! Mind a ketten hiszik, hogy Ő az Isten Fia. Mind a ketten szeretik Őt. Mind a ketten szolgálnak neki, és mégis, milyen különbség. Máriával nem teológiai kérdésekről beszél az Úr, hanem azonnal cselekszik. És ez az egyik gyümölcse annak, ha valaki leül az Úr Jézus lábaihoz, és hallgatja az Ő beszédét. És lássuk meg itt valójában, hogy mi mindannyian egyformán hívők lehetünk, és az Úrnak még ugyanazokat a szavakat is mondhatjuk, mint itt a két testvérnő, “Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”, és mégis ugyanezekre a szavakra az Úr másképp válaszolhat, és **másképp is válaszol aszerint, hogy mivel van telve a szívünk.** Láttuk már azt, hogy Márta sokat szorgoskodik, Mária viszont csendben leül az Úr Jézus lábaihoz, és hallgatja Őt, és **az Úr szava átformálja egész lényét.** Ugyanezt teszi Isten Igéje velünk is, ha ugyanilyen módon hallgatjuk, és befogadjuk, és hittel párosítjuk.

A következő a 12. részben találunk **még egy különbséget a két testvérnő**

között. Kezdjük olvasni az első verstől! “Jézus azért hat nappal a páska előtt elment Bethániába, ahol a megholt Lázár vala, akit feltámasztott a halálból. Vacsorát készítenek azért ott neki, és Márta szolgál fel; “ Látjuk, hogy Márta megint szorgoskodilk. Lázár pedig egy volt azok közül, akik együtt ültek vele. Márta mindedig semmit nem változott. Ő szolgál, ő szorgoskodik. Teszi a dolgát. És most figyeljük meg Máriát a 3. verstől! **“Mária azért elővett egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkente Jézus lábait, és megtörölte annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelt a kenet illatával.”**

Erre előáll az áruló Júdás, és ellene szól annak, amit Mária tesz. Az Úr Jézus viszont rendre inti. A 7. versben azt olvassuk: “Hagyj békét neki, az én temetésem idejére tartogatta ő ezt.” Na most, hogyha hozzávesszük ehhez a történethez azokat a leírásokat, amit Máté 26. részében és Márk 14. részében találunk, akkor látjuk ezt, hogy nemcsak az áruló Júdás áll ellene Mária tevékenységének, hanem minden jelenvaló és minden tanítvány is értetlenül áll e dologgal szemben. Kritizálják. Nem akarják hagyni, de az Úr Jézus meginti őket. Mária olyan dolgot tesz, amit az emberek nem értenek. **Ez egy következő gyümölcse annak,** ha valaki leül az Úr Jézus lábainál, és hallgatja az Ő beszédét. Akkor mi olyan dolgokat kezdünk el tenni, ami az embereknek valószínűleg egyáltalán nem tetszik, ami miatt megszólhatnak. Talán még meg is büntetnek. Sőt még az is megtörténhet, hogy megölnék. De ugyanígy mint itt, az Úr azt mondja, hogy ez a dolog Neki tetsző. Itt valóban választanunk kell, **kinek akarunk egyáltalán tetszeni, az Úrnak vagy az embereknek.** A kettő nem fér össze. De ilyen cselekedetekre csak azok képesek, akik leülnek az Úr Jézus lábainál, és hallgatják az Ő beszédét, mert azokon beteljesedik az az Ige, amit az 1 Korinthusbeliekhez írt levél 2. részének 9. versében olvassuk: **“Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek.”** (1Kor 2:9) Nem akarom itt tovább fejtegetni ezeket a dolgokat, hanem azzal a reménnyel zárom ezt a fölvetelt, hogy akik ezt hallgatják, azok leülnek az Úr Jézus lábaihoz, és hallgatják az Ő beszédét, mert egy a szükséges dolog. **Ez az egy.**

Mennyei Atyánk és Istenünk! Adj nekünk kegyelmet, hogy megértsük az Igédet! Adj nekünk füleket, hogy halljunk, szemeket, hogy lássunk, és tedd a mi szívünket értelmessé, hogy megértsük a Te dolgaidat, és a Te utaidon járjunk. Úgy tudj minket használni, hogy általunk is sokan megismerjenek Téged, az egyedül élő és igaz Istent és Jézus Krisztust, akit Te elküldtél! Amint meg van írva a Zsoltárok könyvében: **Ne nekünk adj dicsőséget, hanem a Te Nevednek!** Amen.

Adj új szívet nekem én Istenem, Tiszta szívet teremts énbennem!

Kérlek, ne vess el a Te orcád előtt, És Szent Szellemedben adj új erőt,
Ó, hozd vissza még a váltság örömét, És Te tisztítsd meg egész életem!

1. Széjjel jártam a világban, de sok jajra találtam.

Búsan járnak az emberek, mert hiányzik a szeretet.

Refr. Uram, taníts meg szeretni, szívemből mindent kivetni:

Legyen harag vagy neheztelés, hadd tudjak jobban szeretni.

2. Széjjel jártam a világban, de sok könnyre találtam.

Megfáradtak az emberek, csak sírnak és nem örülnek. Refr.

3. Taníts meg szívből örülni, a terheket mind letenni!

Ha próba jönne még oly nehéz, hadd tudjak benned örülni. Refr.

4. Taníts a hitben megállni, erőre Benned találni!

Amíg ölel és hordoz e kéz, előre menni nem nehéz. Refr.

5. Taníts még jobban szeretni, Tebenned bízni, remélni.

Szívem, a szám és az énekem dicsérjen Téged szüntelen. Refr.

1. Jézus vére oly csodálatos, Jézus vére oly csodálatos!

Mert a Bárány legyőzte a Sátán erejét, Jézus vére oly csodálatos.

2. Jézus vére bűntől megtisztít, Jézus vére bűntől megtisztít,

Mert a Bárány legyőzte a bűnnek erejét, Jézus vére bűntől megtisztít.

3. Jézus neve oly csodálatos, Jézus neve oly csodálatos,

Mert a Bárány nevére meghajlik minden térd, Jézus neve oly csodálatos.

1. Van egy jó hely, oda megyek. Lerakom ott a terheket.

Ott fõnn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel.

A Golgotán áll a kereszt. Ha fáradt vagy, odajöhetsz.

2. Emberekért ömlött a vér, kegyelmet kap az, aki kér.

Ott fõnn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel.

A Golgotán áll a kereszt. Ha bűnös vagy, bátran jöhetsz.

3. Keresni jött, mi elveszett, megtört szívű embereket.

Ott fõnn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel.

A Golgotán áll a kereszt. Ha elhagytad, visszajöhetsz.

4. Csodálatos ez a titok, Szellemével megragadott.
Ott fõnn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel.
A Golgotán áll a kereszt. Várnak ott rád, mindig jöhetsz.

5. Azóta tart a kapcsolat, Ő vigyáz rá, el nem szakad.
Ott fõnn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel.
A Golgotán áll a kereszt. Isten szívéen megpihenhetsz.
Soproni János dala

1. Kedves barátom, figyelj most rám.

Mért vagy szomorú, és miért nem vidám?

Ha életed üres és céltalan, hallgasd meg, hogy mit tanácsol néked ez a dal:

**Refr. Ne add fel a reményt, hisz van megoldás: Jézus, ki a Golgotán érted
adta magát.**

**Akármilyen életed volt eddig neked, hidd el, hogy Jézus Krisztus akkor is
szeret.**

2. Sok mindent már megpróbáltál, nem volt benne jó.

Nem hallottál sehol sem egy vigasztaló szót.

Életed betölti most a keserőség. Talán még azt sem tudod, hogy miért is élsz.

Refr.

3. Kedves barátom, figyelj most rám.

Én is kerestem és megtaláltam már.

Jézust, ki eddig is mindig várt rám, és betölti szívemet a teljes boldogság.

Refr.

1. **Nézd meg az évszakokat**, heteket, hónapokat, üstökösök fényes útjait!
Nézd meg a csillagokat, a jó és rossz napokat, egyik jön, a másik távozik.

**Refr. Csak egy van, Aki soha, soha meg nem változik, Aki tegnap és
örökké ugyanaz.**

A világ összedőlhet és az idő elmúlik, de Jézus Krisztus mindig hű marad.

2. Nézd meg az embereket, barátot, ellenséget: Valótlant oly könnyen
mondanak.

Ígérnek új örömet, új célt és új életet. Hamar rájössz, csak üres szavak. Refr.

3. Tekints most önmagadba, jelenre és a múltra! Mondd milyennek látod
életed?

Találsz-e szépet benne olyat, mi igaz lenne, vagy még mindig megcsal a
szíved? Refr.

Soproni János dala

Szerkesztette: Makai Rozália
<http://web.tvnetwork.hu/vaise>

Tel.: 62 475 049